

lig spændende og pikant Samtaleemne. Og selv Professor Vinding-Kruse, der mig bekendt ikke hidtil har vist sig som revolutionær, men som efter Artikler i „Ugeskrift for Retsvæsen“ at dømme nærmest bliver forknyt, naar Rigsdagen piller ved Bestemmelser, der ikke har generet Befolkningen i mindst 3 Menneskealdre, selv denne konservative Revser af utidig Reformiver holder stærkt paa Kommissionsforslaget med den korte Frist af 1 Aar, og han advarer, ligesom undertegnede gør, stærkt mod at lade problematiske, moralske Virkninger motivere en Forlængelse af Frister, hvis relative Kortvarighed alle mulige fornuftige og samfundsmæssige Betragtninger tilsiger. Derfor har jeg endnu i Dag det Haab, at Flertallet vil gaa i Staumper og Stykker ved Afstemningen angaaende de herhenhørende Ændringsforslag.

Saa skal jeg i øvrigt lade Udvalgets og Flertallets Ændringsforslag ligge og kort begrunde de af os stillede Mindretalsforslag. Det første af disse er Ændringsforslag Nr. 1 til § 2. Det gaar ud paa at stille en ugift Kvinde og hendes Barn nogenlunde forsvarligt, naar hun er blevet besvangret af sin forlovede, og denne derpaa stikker af, hvilket forekommer. Vi har her optaget Folketingets Forslag. Vi vilde i øvrigt have været modtagelige for Ændringer navnlig med Hensyn til det noget usikre Begreb „Forlovelse“, men hverken den højtærede Minister eller Flertallet interesserede sig særligt for dette Spørgsmaal eller disse Kvinder, og derfor har vi ladet Forslaget blive saaledes, som Folketinget en Gang har vedtaget det, altsaa saaledes, at en Kvinde, naar hun er blevet besvangret af sin forlovede, og han stikker af, faar Erstatning som foreslaaet i Regeringsforslaget, men tillige faar Ret til at bære Desertørens Efternavn, hvis hun skulde sætte Pris derpaa, og faar retlig Stilling som fraskilt Hustru, ligesom Barnet faar Arveret efter Faderen samt eventuelt dennes Navn. Vi vilde derved, forekommer det mig, bidrage til at skærpe disse Barnefædres Ansvarsfølelse, hvad de nok kunde trænge til. Det er det samme Synspunkt, som Dansk Kvindesamfund i sin Henvendelse af 16. Marts 1922 har gjort gældende, saaledes som den ærede Ordfører berørte. Jeg anbefaler dette Ændringsforslag, specielt til de kirkeligt sindede, der ellers altid taler om Ansvarsfølelsen.

Dernæst foreslaar Mindretallet under Nr. 6, at § 17 udgaar, idet det synes os at være uden særlig Interesse for Staten, at der

forinden Ægteskabs Indgaaelse bliver udstedt Attest om, i hvilken Tro man vil opdrage Børn af Ægtefæller, der ikke tilhører samme Trossamfund, eller, som det mere fornemt lyder i Paragraffen: af hvilke den ene tilhører et Trossamfund, hvortil den anden ikke hører.

Mindretallet, hvis Bestræbelser jo i det hele taget er gaaet ud paa at fjerne alle middelalderlige, ligegyldige eller særlig besværlige Formaliteter for Ægteskabsindgaaelse, foreslaar dernæst i Ændringsforslag Nr. 7, at § 18 ligeledes udgaar. § 18 er den Paragraf, hvorefter en Mand, der er under vedvarende Fattigforsørgelse her i Landet, ikke maa indgaa Ægteskab uden efter Samtykke af sin Forsørgelseskommune. Jeg har begrundet dette Mindretallets Forslag allerede ved første Behandling, og Resultatet er alligevel blevet, at man nu af Hensyn til ikke en Gang i Promille af Befolkningen vil besvære hele den øvrige Befolkning i Landet med Fremskaffelse af en Fattigattest ved Indgaaelse af Ægteskab. Jeg ser ikke til hvilken Nytte. Enten skal man kræve Attesten af alle, hvilket vilde være ret taabeligt, da kun et ganske ringe Mindretal overhovedet kan tænkes at faa fast Fattighjælp — for øvrigt er ogsaa Begrebet „vedvarende Fattigforsørgelse“ et ganske ubestemt og vaklende Begreb —, eller hvis man ikke vil kræve denne Attest af alle Mænd, vil man i Praksis indskrænke sig til at kræve den af dem, som ser særlig fattige og elendige ud, og som derfor kan mistænkes for at have Forbindelse med Fattigvæsenet, men derved indfører man let en ren Undtagelsesregel overfor visse Dele af Proletariatet, hvilket heller ikke synes mig at være rigtigt. Hvorfor skal de fast fattigunderstøttede Mænd for øvrigt have en saadan Attest? Kvinderne skal ikke have nogen saadan, og de Mænd, der gifter sig, og som faar fast Fattighjælp i Forvejen, er for det første ganske overordentlig faa, og dernæst viser det sig, at det i Regelen netop kan være gavnligt for saadanne Mænd at komme under Piskan — jeg mener: at indgaa Ægteskab og komme ind under mere ordnede Forhold. Hele denne Regel begrundes i Virkeligheden ved interkommunale Refusionshensyn. Den ene Kommune maa ikke faa læsset en eventuel Fattigbyrde, en Forsørgelsesbyrde over paa sig ved Hjælp af et Ægteskabs Indgaaelse. Jeg indrømmer, at dette kunde begrunde og retfærdiggøre en dertil sigtende Ændring i Refusionsreglerne i Fattigvæsenets Refusionsbestemmelse for slige Ægteskaber, men det kan ikke begrunde en særlig Ægteskabsbetingelse. Det er virkelig fornøjeligt,